

Поредица Български възрожденци

ТЕОФАН РАЙНОВ

(1837 - 1910)

Теофан Райнов Попович е роден през 1837 г. в Карлово в семейството на учителя Райно Попович, връстник и съученик на Васил Левски. През 1855 г. завършва училището „Св. св. Кирил и Методий“ в Пловдив.

Среща с Георги Стойков Раковски през 1862 г. променя радикално съдбата му и той напълно се посвещава на святото дело за свободата на България. Има данни, че Георги Раковски и Теофан Райнов лично са посещавали една от квартирите на Джузепе Мацини, за да се консултират по народни дела. Теофан Райнов дарява лични средства за закупуване на оръжие за Първата българска легия в Белград. Георги Раковски го изпраща в Италия, за да изучи тактиката на италианското националноосвободително движение, предвождано от легендарния Джузепе Гарибалди.

През 1867 г. от Румъния в България навлизат четите на Панайот Хитов, Филип Тотю, Хаджи Димитър, а Васил Левски обикаля българските земи и подготвя революцията.

През 1872 г. Райнов отново се връща в Цариград и през есента на 1872 г. с протекцията на цариградски големци е назначен за главен управител в Пловдив на Баронхиршовата железница. Теофан Райнов е назначен на този пост по идея на Васил Левски, за да се продължи следенето на чужди агенти в османската империя. Той използва началническата си позиция в железницата, за да назначава на работа верни на революционното дело хора, които укриват по гарите издирвани от Османската полиция революционери, сред които Захари Стоянов, Георги Икономов, Панайот Волов и други.

През пролетта на 1877 г. Теофан Райнов е заподозрян от властите и е трябвало спешно да избяга в Триест, за да не го арестуват. Оттам се озовава в Букурещ. Участва в Руско-османската война 1877-1878 г. като военен чиновник в канцеларията на руския императорски комисар от български произход, масонът княз Владимир Черкаски. След Освобождението е назначен за окръжен управител на Карлово, а през 1879 г. е издигнат за префект на Пловдив. В следващите години заема и други високи длъжности в различни градове на свободна България, включително помощник-кмет на София. През 1890 г. е награден с орден „Св. Александър“ 5-а степен, с грамота за заслуги към България.

От 1889 г. до смъртта си през 1910 г. е в Карлово и продължава да участва дейно в обществения живот.